

РЕШЕНИЕ

№ 13384

гр. София, 16.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в
публично заседание на 19.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **6776** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на П. С. С., с адрес в [населено място], срещу Ревизионен акт №Р-22002221006976-091-001/11.07.2022 г., издаден от И. М. Р. на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и Ц. К. Х. на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, потвърден с решение №1590/05.10.2022 г. от Директор дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП-С., с който на П. С. С. е ангажирана отговорност по чл. 19, ал. 1 от ДОПК, в качеството на управител на „ТАНГРА 11“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], за задължения на дружеството общо в размер на 243 494,90 лв., в т.ч. главница в размер на 142 150,84 лв. и лихви в размер на 101 344,06 лв., представляващи: декларирани, но невнесени задължения за данък върху добавената стойност /ДДС/ в размер на 23 596,35 лв. и съответните лихви в размер на 16 727,14 лв., за данъчни периоди от м.12.2014 г. до м.11.2015 г., задължения за вноски за здравно осигуряване – за осигурители по Закона за здравното осигуряване /ЗЗО/ в размер на 33 669,48 лв. и съответните лихви в размер на 23 968,90 лв. за периодите от м.12.2014 г. до м.11.2015 г., задължения за осигурителни вноски по Кодекса за социално осигуряване /КСО/ за държавно обществено осигуряване /ДДО/ - за осигурители в размер на 79 324,46 лв. и съответните лихви в размер на 56 691,67 лв. за периодите от м.12.2014 г. до м.11.2015 г., и задължения за осигурителни вноски за универсален фонд /УПФ/ - за осигурители в размер на 5560,55 лв. и лихви в размер на 3956,35 лв. за периодите от м.12.2014 г. до м.11.2015 г.

Релевират се доводи, че РА е материално незаконосъобразен и необоснован, постановен при съществени нарушения на процесуалните правила и принципи на данъчно-осигурителния процес.

Оспорва фактическите констатации и правни изводи за ангажирането му на отговорност по чл.19 от ДОПК като незаконосъобразни и необосновани, постановени в противоречие с действителните фактически правоотношения. Твърди се, че в хода на ревизионното производство не е установено наличието на причинно-следствена връзка между поведението на ревизирания и невъзможността за събиране на задължения за данъци и осигурителни вноски. Моли съда да отмени оспорвания акт.

В съдебно заседание, жалбоподателят чрез процесуалния си представител поддържа жалбата. В хода по същество излага аргументи за изтекла погасителна давност по чл.171, ал.1 ДОПК, тъй като въпреки спирането на давността до издаване на втория РА, обект на настоящото производство, са изтекли 5г., 3м. и 23 дни. Отделно от това се сочи, че жалбоподателят теглил тези пари единствено и само за заплати. Позовава се на заключението на вещото, включително и относно това, че С. изтеглил много по- малки суми. Претендира направените по делото разноски, съгласно списък, като относно разноските пред ВАС се позовава на приложен пред касационната инстанция отделен списък. Подробни съображения в подкрепа на доводите си развива в допълнително представени писмени бележки.

Ответникът по жалбата- директорът на дирекция "ОДОП" - С. при ЦУ на НАП, оспорва жалбата. Моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана, включително и твърденията за изтекла погасителна давност. Претендира юрисконсултско възнаграждение за всички съдебни инстанции, съгласно Наредба №1.

Софийска градска прокуратура, не изпраща представител, не взема становище.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235, ал. 1 от ГПК във вр. с чл.144 от АПК, събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:

Ревизионното производство е образувано въз основа на Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22002221006976-020-001/09.12.2021 г., изменена със Заповед за изменение на ЗВР /ЗИЗВР/№Р-22002221006976-020-003/28.02.2022 г. и ЗИЗВР Р-22002221006976-020-003/28.03.2022 г., с които е възложено извършването на ревизия на П. С. С. за ангажиране на отговорност по чл. 19 от ДОПК за задължения на „ТАНГРА 11“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] за отговорност за данък върху добавената стойност ДДС, отговорност за ДОО-осигурители, отговорност за вноски за здравно осигуряване – за осигурители, отговорност за УПФ – осигурители, за периодите от м.12.2014 г. до м.11.2015. Цитираните заповеди са издадени от И. М. Р. на длъжност Началник на сектор, в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощен като компетентен орган на основание чл. 11, ал. 3 от Закона за Националната агенция за приходите НАП /ЗНАП/, във връзка с чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед №РД-01-128/18.02.2022 г. на директора на ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22002221006976-092-001/09.06.2022 г., връчен на 20.07.2022 г. С доклада е направено предложение за определяне на задължения на жалбоподателя за отговорност по чл. 19 от ДОПК за задължения на „ТАНГРА 11 “ ЕООД за: ДДС, осигурителни вноски за ДОО, УПФ и здравно-осигурителни вноски /ЗОВ/ и съответните лихви за ревизираните периоди общо в размер на 241 165.01 лв., при декларираните такива в нулев размер. В срока по чл.117, ал.5 от ДОПК е направено възражение срещу констатациите в съставения ревизионен доклад с вх.№ 59-00-491 /30.06.2021 г., което е преценено за неоснователно и оставено без уважение.

Ревизията приключила с оспорвания в настоящото производство Ревизионен акт №Р-22002221006976-091-001/11.07.2022 г., издаден от И. М. Р. на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и Ц. К. Х. на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на

ревизията, с който на основание чл. 19, ал. 1 и ал. 2 ДОПК е ангажирана отговорността на П. С., в качеството му на управител на „ТАНГРА 11“ ЕООД, за задължения на дружеството за: данък върху добавената стойност /ДДС/ в размер на 23 596,35 лв. и лихви в размер на 16 727,14 лв. за данъчни периоди от м.12.2014 г. до м.11.2015 г.; задължения за вноски за здравно осигуряване- за осигурители по Закона за здравното осигуряване в размер на 33 669,48 лв. и лихви в размер на 23 968,90 лв. за периодите от м. 12.2014 г. до м. 11.2015 г.; задължения за осигурителни вноски по Кодекса за социално осигуряване /КСО/ за държавно обществено осигуряване /ДОО/- за осигурители, в размер на 79 324,46 лв. и лихви в размер на 56 691,67 лв. за периодите от м.12.2014 г. до м.11.2015 г.; задължения за осигурителни вноски за универсален фонд /УПФ/- за осигурители, в размер на 5560,55 лв. и лихви в размер на 3956,35 лв. за периодите от м. 12.2014 г. до м.11.2015 г., установени с Ревизионен акт №Р-22002221006976-091-001/11.07.2022 г. РА е връчен на ревизираното лице по електронен път на 20.07.2022 г.

Процесната ревизия е повторна по смисъла на чл. 155, ал. 4 от ДОПК. Възложена е в изпълнение на Решение №1787/23.11.2021 г. на директора на дирекция „ОДОР“ С., с което изцяло е отменен РА №Р-22221720007754-041-001 от 24.08.2021 г. и административната преписка е върната органа, издал ЗВР, като е указано в 30-дневен срок от връчване на решението да бъде издадена нова заповед за извършване на ревизия на жалбоподателя за ангажиране на отговорност по реда на чл. 19 от ДОПК за задължения на „ТАНГРА 11“ ЕООД за: ДДС, осигурителни вноски за ДОО, ЗОВ и УПФ - за осигурители за периодите от 01.12.2014 г. до 30.11.2015 г. В изпълнение на дадените указания, в хода на ревизията са извършени процесуални действия и са събрани доказателства, подробно отразени и коментирани в РД, представляващ неразделна част от оспорвания РА по см. на чл. 120, ал. 2 от ДОПК.

Отговорността на П. С. С. е ангажирана, в качеството му на управител на „ТАНГРА 11“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], за задълженията на дружеството за: данък върху добавената стойност /ДДС/ в размер на 23 596,35 лв. и съответните лихви в размер на 16 727,14 лв., за данъчни периоди от м.12.2014 г. до м.11.2015 г., задължения за вноски за здравно осигуряване – за осигурители по Закона за здравното осигуряване /ЗЗО/ в размер на 33 669,48 лв. и съответните лихви в размер на 23 968,90 лв. за периодите от м.12.2014 г. до м.11.2015 г., задължения за осигурителни вноски по Кодекса за социално осигуряване /КСО/ за държавно обществено осигуряване /ДДО/ - за осигурители в размер на 79 324,46 лв. и съответните лихви в размер на 56 691,67 лв. за периодите от м.12.2014 г. до м.11.2015 г., и задължения за осигурителни вноски за универсален фонд /УПФ/ - за осигурители в размер на 5560,55 лв. и лихви в размер на 3956,35 лв. за периодите от м.12.2014 г. до м.11.2015 г., установени с Ревизионен акт №Р-22002221006976-091-001/11.07.2022г г. на ТД на НАП С..

Издаденият на „ТАНГРА 11“ ЕООД Ревизионен акт №22002221006976-091-001/11.07.2022 г. на ТД на НАП С. и ревизионния доклад към него са приобщени в хода на ревизионното производство с Протокол №Р-22002221006976-ППД-001/16.02.2022 г.

С цел установяване на факти и обстоятелства и събиране на доказателства от значение за ангажиране на отговорността на П. С. С. по чл. 19 от ДОПК, в хода на ревизията са предприети процесуални действия, описани в констативната част на ревизионния доклад, който по силата на чл. 120, ал. 2 от ДОПК е неразделна част от издадения ревизионен акт.

В хода на предходната ревизия с Протокол №Р-22221720007754-ППД001 от 16.04.2021 г. са присъединени, събрани доказателства от извършена ПУФО относно наличие на основания за вменяване на отговорност на жалбоподателя за задълженията на „ТАНГРА 11“ ЕООД по реда на чл.19 от ДОПК, приключила с Протокол №11- 22221719163962-073-001 от 03.12.2020 г. Съгласно присъединените доказателства при извършената предходна проверка, са изпратени Искания до

всички банкови институции в Република България. От получените отговори на банките е констатирано, че за период от 02.06.2011 г. до 18.11.2015 г., който период включва и ревизирания, С. има спесимен по цитираните сметки на дружеството. Съгласно получената информация от „ПРО КРЕДИТ БАНК (БЪЛГАРИЯ)“ ЕАД, С., в качеството си на управител на „ТАНГРА 11“ ЕООД е оперирал с авоарите на дружеството за периода, през който е бил негов управител- от 06.06.2011 г. до 18.11.2015 г. От получената информация от „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, С., в качеството си на управител на „ТАНГРА 11“ ЕООД, е оперирал с авоарите на дружеството, за периода, през който е бил управител на дружеството, тоест до 18.11.2015 г. Същият има спесимен по наличната сметка в цитираната банка. Предоставени са извлечения за движението и салдата по описаните сметки.

Органите по приходите приели за установено, че договарянето и сключването на договорите с контрагентите, подписването на анекси към договорите, издаването на фактурите, организацията на дейността, подаването на декларации, боравенето с авоарите в банковите сметки изцяло е осъществявано от П. С. като едноличен собственик на капитала и управител на „ТАНГРА 11“ ЕООД за периода от 01.12.2014 г. до 30.11.2015 г.

Направен е подробен анализ на банковите сметки на „ТАНГРА 11“ ЕООД през ревизирания период, с цел установените плащания по банковите сметки да се съпоставят с декларираните данни относно задълженията по ЗДДС и осигурителните вноски за ДОО, ЗОВ и УПФ за осигурител.

От страна на приходните органи е установено, е че по банковите сметки постъпват суми от клиенти по приходни фактури. Получаваните суми от съответните наредители са съпоставени с декларираните фактури по дневниците за продажби на „Тангра 11“ ЕООД, при което е установено, че за 90% от фактурираните продажби са налице плащания. След получаването на всеки превод П. С. е теглил наличните суми, чрез АТМ или на каса от банката.

В тази връзка е изискано от управителя обяснение за какво са използвани изтеглените суми:

- през м.12.2014 г. са изтеглени 36 000.00 лв.;

- през от периода от 01.01.2015 г. до 30.11.2015 г. са изтеглени лично от С. суми с общ размер на 323 010.00 лв.

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на 22.02.2022 г. по електронен път на жалбоподателя е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/ №Р-22002221006976-040-001/22.02.2022 г. По електронна поща на 10.03.2022 г. е предоставено писмено обяснение от жалбоподателя, съгласно което изтеглените суми са използвани за изплащане на работните заплати на служителите на дружеството.

На основание чл. 45 от ДОПК са извършени 4 насрещни проверки на други задължени лица, документиран с протоколи по съответния ред: ИПИНП №П- 2222522003558-141-001 от 21.02.2022 г. - относно „СПАД БЪЛГАРИЯ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК]; ПИНП №П-22221222003555-141-001/09.05.2022 г. - относно „ТАНГРА 11“ ЕООД с ЕИК[ЕИК]; ПИНП №П-22221022003559-141-001 от 09.05.2022 г. - относно „БИЛД СИСТЕМС БЪЛГАРИЯ“ АД с ЕИК[ЕИК] и ПИНП №П-2222522003557-141-001/10.05.2022 г.- относно „345“ ЕООД. Констатирано е, че съгласно предоставените документи и писмени обяснения от проверените дружества са получавани охранителни услуги, като фактурите са издавани месечно и плащанията са извършвани изцяло по банков път. Договорите, анексите и всички документи са подписвани лично с управителя на „ТАНГРА 11“ ЕООД – П. С.. Не са използвани упълномощени лица, както и служители на дружеството.

От Служебна бележка от дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. с изх. №С220022-181-0040565/03.05.2022 г. до ревизиращия екип и Служебна бележка с изх. №1225-5/29.04.2022 г.

адресирана до началника на сектор „Специализиран“, Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С. е видно, че срещу „ТАНГРА 11“ ЕООД има образувано изпълнително дело /ИД/ №1600 11 834/2016г. с дата на образуване 15.07.2016 г. Общият размер на задълженията по ИД към 03.05.2022 г. е в размер на 430 157,01 лв., в т.ч. главница- 240 444,13 лв. и лихва в размер на 189 712,88 лв. Има наложени обезпечителни мерки— запор на банкови сметки в ТБ. Не е насочено принудително изпълнение срещу имуществото на длъжника, задължението не е отсрочено или разсрочено. Дългът на дружеството с категоризиран като „несъбираем“.

Ревизиращият екип е приел, че част от постъпленията на парични средства от клиенти не са насочени за плащане на задълженията на дружеството, от което следва, че лицето се е облагодетелствало лично или е налице скрито разпределение на печалбата на дружеството.

Задълженията на „ТАНГРА 11“ ЕООД към НАП са формирани от подадени справки- декларации по ЗДДС и за осигурителни вноски- Декларации Обр.1 и Обр.6 за данъчни периоди м.12.2014 г.- м.11.2015 г. През посочения период декларациите са подавани от управителя на „ТАНГРА 11“ ЕООД- П. С. /с електронен подпис/. Декларацията по чл. 92 от ЗКПО за 2014 г. е подадена от управителя с вх. №2212И0045649/26.03.2015 г. и в нея не е посочена информация за предприятието изготвило ГФО. Няма данни за подадени ГФО за 2014 г., което възприето от приходните органи като укриване на факти и обстоятелства, които по закон С. е бил длъжен да обяви.

Констатирано е, че с Договор от 12.11.2015 г. за покупко- продажба на дружествени дялове, П. С. е прехвърлил собствеността на 100 % от дружествените дялове от капитала на „ТАНГРА 11“ ЕООД на Р. Л. Н.. Общият размер на задълженията на дружеството за ревизирания период от м. 12.2014 г. до м. 11.2015 г. са главница в размер на 142 150,84 лв. и лихва в размер на 101 344,06 лв.

Поради настъпили непреодолими събития— смърт на новия управител на дружеството— Р. Л. Н., РО е изискал от П. С. да предостави контакти за счетоводното дружество за периода м.12.2014 г.– м.11.2015 г. В отговор С. предоставя обяснение, че цялата документация е предадена на новия собственик и не разполага с информация за счетоводното дружество. Поради горното е формирано и заключение, че П. С. укрива факти и обстоятелства, като не предоставя изискана, но известна му информация и възпрепятства действията на органите по приходите.

Изискано е обяснение за причините довели до неподаване на ГФО за 2014 г. и 2015 г. и ГДД по чл.92 от ЗКПО за 2015 г., независимо, че ревизираното лице е дало обяснение в предходната ревизия, че са подадени ГФО за 2014 г. е установено, че няма налична такава информация в НАП. Допълнително в мотивите на РА, при обсъждане на подаденото от дружеството възражение по чл. 117, ал. 5 от ДОПК относно констатацията в РД, че не е подаден ГФО за 2014 г., органите по приходите са констатирани, че при извършена проверка в Търговския регистър на Агенция по вписванията е установено, че финансов отчет за посочения период е подаден от страна на ревизираното лице. Видно от информацията, съдържаща се в отчета за паричните потоци, паричните средства в края на периода са в размер на 27 хил. лв., с които ревизираното лице би могло да покрие формираните задължения за ДДС, ДОО, ЗО и УПФ за данъчен период м. 12.2014 г.

Формиран е извод за наличие на предпоставките по чл. 19, ал. 2 от ДОПК за ангажиране отговорността на ревизираното лице за дължимите и неплатени публични задължения на дружеството за данъци и осигурителни вноски. При ревизията безспорно е установено обстоятелството, че ревизираното лице попада в кръга на субектите, посочени в цитираната разпоредба. С. е теглил многократно

финансови средства от банковите сметки на дружеството в общ размер на 359 010 лв., за които няма конкретни доказателства за разходването им, освен даденото от него обяснение, че са използвани за изплащане на заплати на персонала. В тази връзка, както в хода на ревизията, така и с подаденото възражение, от ревизираното лице не е предоставена информация за дружеството, извършвало счетоводното обслужване, което от своя страна да представи данни за направените счетоводни записвания, свързани с изтеглените суми от банковите сметки на „ТАНГРА 11“ ЕООД, как са отразени в касата и тяхното разходване. В резултат на действията на управителя, дружеството е останало без средства по банковите му сметки, така че да не бъдат погасени публичните му задължения. Последните са единствено такива, установени с подадени от дружеството декларации, като е прието, че ревизираното лице няма как да не е било запознато с техния размер, доколкото е осъществявало непрекъснат контрол върху дейността на предприятието.

Установена е пряка връзка между действията на задълженото лице и невъзможността за събиране на публичните задължения, предвид факта, че дружеството не е разполагало с имущество. Ревизиращите са приели, че посоченото обстоятелство пряко е повлияло на възможността за погасяване на публичните задължения, като разпорежданията с паричните средства на предприятието са извършвани независимо от наличието на изискуеми задължения. Налице е и причинно- следствена връзка между укриването на факти и обстоятелства, които по закон е следвало да бъдат обявени пред органите по приходите и несъбираемостта на задълженията.

Процесният Ревизионен акт №Р-22002221006976-091-001/11.07.2022 г., е оспорен от жалбоподателя по реда на задължителния административен контрол и с Решение №1590/05.10.2022 г. от Директор дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП-С. е потвърден.

В хода на съдебното производство е приета в цялост административната преписка, в т.ч. и доказателства за валидност на електронни подписи и електронно връчване на актове, постановени в хода на ревизионното производство и заповеди за компетентност на ревизиращите органи и издатели на РА и РД, на хартиен и магнитен носител.

При предходното разглеждане на делото е допусната съдебно– счетоводна експертиза, приета като доказателство по делото, ведно с допълнението към нея, неоспорено от страните. От същата се установява, че броя на наетите по трудови договори служители в „ТАНГРА 11“ ЕООД през периода от 01.12.2014 г. до 30.11.2015 г., е 126 човека, от които сто двадесет и три лица по код 54141007 „ОХРАНИТЕЛ“, едно лице по код 41103004 „ГЛАВЕН ТЕХНИЧЕСКИ СЪТРУДНИК“, едно лице по код 24216001 „ЕКСПЕРТ, СТОПАНСКА ДЕЙНОСТ“ и едно лице по код 41102005 „ТЕХНИЧЕСКИ СЪТРУДНИК“. Според вещото лице, че от представена справка от НАП за общите задължения по партията на

„ТАНГРА 11“ ЕООД към дата 05.05.2023г., не може директно да се установи размера на заплатените трудови възнаграждения, а само размер на начислените осигурителни вноски. В резултат на извършените от експерта допълнителни преизчисления, общият размер на декларираните и заплатени трудови възнаграждения на служителите в „ТАНГРА 11“ ЕООД са следните: възнаграждения за отработени дни= 346 276,16 лв. общо за периода и сума за получаване след удържки= 324 874,50 лв. общо за периода.

В хода на настоящото производство е допусната и приета ССЧЕ, неоспорена от страните, от заключението, на която е видно в табличен вид постъпилите суми по банковата сметка на „Тангра 11“ ЕООД от клиенти на „Тангра 11“ ЕООД с цитирано основание „Охрана“ или номер на издадена фактура за всеки месец поотделно за периода от декември 2014г. до ноември 2015 година, с пояснение от вещото лице, че в колона 5 е изнесена само математическа разлика равна на изтеглените суми от банковата сметка на Т. 11 ЕООД минус изплатените заплати по разчетно платежни ведомости за съответния месец. Експертизата сочи, че не са приложени доказателства по делото и приложенията, от които да може да се направи извод, че дружеството Т. 11 ЕООД има реализирани приходи в брой. Няма данни за регистриран ЕАФП от Т. 11 ЕООД. Експертът не се ангажира с отговор на въпроса „имало ли е касова наличност“, защото търговската логика предполага да има и разплащания в брой по фактури за доставки, а такива доказателства няма приложени. На поставения въпрос дали дружеството е разполагало с други приходи, освен тези по банков път, постъпили по банковата сметка, експертът не се ангажира с отговор, поради непредоставени счетоводни регистри и липсата на доказателства необходими за анализ. Отговорът на вещото лице относно начина на плащане /в брой или по банков път/, за периода декември 2014г.-до вкл. ноември 2015г по договорите предоставени от НАП между дружеството с предмет „Физическа Охрана“ е: по Договор за охрана от 01.02.2014 г. с възложител Спад България ЕООД и изпълнител Т. 11 ЕООД, с вписан начин на плащане по банка, е налична счетоводна справка предоставена от Спад България ЕООД ,удостоверяваща плащане по банка; Договор за охрана от 01.01.2012 г. с възложител Б. С. България АД и изпълнител Т. 11 ЕООД, има вписан начин на плащане по банка, което се потвърждава и от приложените писмени обяснения /л. 175/ от изп. директор на Б. С. България АД; Договор за охрана от 01.03.2014 г., договор от 01.03.2015г. и договор от 08.08.2014г. с възложител „345“ ООД и изпълнител Т. 11 ЕООД има вписан начин на плащане по банка. В приложенията по делото няма приложени финансови отчети на Т. 11 ЕООД. След проверка в Агенция по вписванията, експертът установил публикуван отчет за 2014 г. и видно от него, вписаната касова наличност е в размер на 10 хил. лв. за 2014 г. В табличен вид, вещото лице е посочило платените от дружеството суми към Бюджета НАП НОИ за процесния период.

Видно от заключението на Допълнителната ССЧЕ изтеглените от П. С. суми от банковата сметка на Т. 11 ЕООД са в размер на 70910 лева, като вещото лице е онагледило тегленията в табличен вид по месеци за периода 12.2014 до 11.2015г. Другото лице вписано в основание като получил сума при теглене е Л. Р. А. и сумите изтеглени от него са в общ размер на 17350 лева, разбити по месеци също в табличен вид. Общо изтеглените суми за целия период 12.2014 г. до 11.2015 г. са в размер на 363610 лева.

С оглед установеното от фактическа страна съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена срещу годен за обжалване административен акт, от процесуално легитимирано лице и в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, с оглед на което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

По силата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, Съдът преценява законосъобразността и обосноваността на РА, както и валидността на акта, независимо дали са изрично релевиращи доводи за нищожност на РА в обжалваната му част, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. За валидността на акта съдът следи служебно.

Ревизионният акт е издаден от компетентни органи по смисъла на чл. 118, ал. 2 от ДОПК във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП и чл. 119, ал. 2 от ДОПК, в кръга на определените им правомощия /в този смисъл Тълкувателно решение № 5 от 13.12.2016 г. на ВАС/. Съгласно чл. 119, ал. 2 ДОПК Ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията в 14-дневен срок от подаването на възражение или от изтичането на срока за подаване на възражение. Компетентността на органа, подписал посочените по-горе заповеди и оспорвания РА е установена с официални документи по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, с обвързваща материална доказателствена сила, която не е оборена. Изложеното до тук води до извод, че ревизионното производство е извършено от компетентни за целта органи.

Процесната ревизия е повторна по смисъла на чл. 155, ал. 4 ДОПК. Възложена е в изпълнение на Решение № 1787/23.11.2021 г. на директора на дирекция „ОДОП“ С., с което изцяло е отменен РА № Р-22221720007754-041-001 от 24.08.2021 г. и административната преписка е върната на органа, възложил ревизията, като е указано в 30- дневен срок от връчване на решението да бъде издадена нова заповед за възлагане на ревизия. По аргумент от разпоредбата на чл. 114, ал. 1 ДОПК и съгласно разбирането, възприето в постоянната практика на ВАС, ревизионното производство се счита за образувано с връчването на ЗВР на данъчно задълженото лице, а в хипотезата на повторна ревизия, това е датата на връчване на ЗВР при провеждане на първата ревизия. Видно от приобщената по делото ЗВР №

Р-22221720007754/11.12.2020 г. и разписка, същата е връчена на жалбоподателя на 22.12.2020 г. При тези данни е спазен преклузивния срок визиран в нормата на чл. 109, ал. 1 ДОПК, съгласно която не се образува производство за установяване на задължения за данъци по този кодекс, когато са изтекли 5 години от изтичането на годината, в която е подадена декларация или е следвало да бъде подадена декларация, или от изтичането на годината, в която са постъпили данни, получени от трети лица и организации, в случаите, когато по този закон не е предвидено подаването на декларация.

На следващо място, са спазени процесуалните правила за извършването на ревизията. Ревизионният акт е издаден в предвидената форма съгласно чл. 120, ал. 1 от ДОПК и съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1 от ДОПК, както и указанието, че се приемат констатациите от ревизионния доклад, който на практика представлява неразделна част от издадения ревизионен акт. Оспореният РА съдържа разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. Съдът не констатира съществени процесуални нарушения на административно-производствените правила.

Събраните по делото доказателства установяват, че решението на директора на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ при ЦУ на НАП е редовно връчено, като депозираната жалба до съда е в срокът за оспорване, като е спазено и изискването по чл.156, ал. 2 ДОПК.

В хода на ревизионното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Изложените доводи относно анализа на доказателствата имат отношение към материалната законосъобразност на акта, като предвид правомощията на съда като инстанция по същество, ще бъдат обсъдени в настоящото решение.

Предмет на оспорване е РА, с който на основание чл. 19 ДОПК е ангажирана отговорността на П. С., в качеството му на управител на „ТАНГРА 11“ ЕООД, за задължения на дружеството за: данък върху добавената стойност /ДДС/ в размер на 23 596,35 лв. и лихви в размер на 16 727,14 лв. за данъчни периоди от м.12.2014 г. до м.11.2015 г.; задължения за вноски за здравно осигуряване- за осигурители по Закона за здравното осигуряване в размер на 33 669,48 лв. и лихви в размер на 23 968,90 лв. за периодите от м. 12.2014 г. до м. 11.2015 г.; задължения за осигурителни вноски по Кодекса за социално осигуряване /КСО/ за държавно обществено осигуряване /ДОО/ - за осигурители, в размер на 79 324,46 лв. и лихви в размер на 56 691,67 лв. за периодите от м.12.2014 г. до м.11.2015 г.; задължения за осигурителни вноски за универсален фонд /УПФ/ - за осигурители, в размер на 5560,55 лв. и лихви в размер на 3956,35 лв. за периодите от м. 12.2014 г. до м.11.2015 г., установени с Ревизионен акт №Р-22002221006976-091-001/11.07.2022 г.

Във връзка с възражението за изтекла погасителна давност на установените с РА

задължения, съдът намира следното:

Общ принцип в прилагането на института на погасителната давност е, че с погасяването на едно вземане по давност не отпада дългът, а възможността за неговото принудително събиране. т. е. давността погасява правото да се претендират публичните вземания, като те остават дължими и могат както да бъдат платени доброволно /чл. 174 от ДОПК/, така и да бъдат прихванати /чл. 128, ал. 1 от ДОПК/.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5- годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по- кратък срок. Според ал.2 с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в изрично предвидените случаи /т.1-5/.

Съгласно чл. 172, ал.1 ДОПК давността спира: 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане- до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение. Според ал.2 на чл.172 ДОПК давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната. (3) От прекъсването на давността започва да тече нова давност.

Жалбоподателят твърди, че е изтекла така нар. относителна давност по чл.171, ал.1 ДОПК. Следва да се отбележи, че в случай, че давностният срок е изтекъл в хода на повторното ревизионно производство, то по аргумент от чл. 160, ал. 4, изр. 2 ДОПК и независимо от основателността на възражението за изтекла давност съдът дължи произнасяне по основанията и размера на задължението.

В случая, както сочи самият жалбоподател, основен момент при определяне на погасителната давност, е началният срок от който започва да тече. За целия ревизиран период до месец ноември 2015, декларациите са внесени през декември 2015, година, както и част от задълженията. Доколкото най- старите задължения /от декември 2014 г./ са дължими през 2015 г. /м.01/, според правилото на чл.171, ал.1 ДОПК, съгласно което считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, то началният момент на погасителната давност за е от 01.01.2016 г. Броен от този начален момент-

01.01.2016 г., 5- годишният давностен срок по чл. 171, ал. 1 ДОПК за процесните задължения изтича на 01.01.2021 г.

Според заложеното в нормата на чл. 172, ал. 1, т. 1 от ДОПК правило давността се спира, когато е започнало производство по установяване на задължения. Съгласно чл. 112, ал.1 ревизионното производство се образува с издаването на заповедта за възлагане на ревизията, но както бе посочено по- горе по аргумент от разпоредбата на чл. 114, ал. 1 ДОПК ревизионното производство се счита за образувано с връчването на ЗВР на данъчно задълженото лице, а в хипотезата на повторна ревизия, това е датата на връчване на ЗВР при провеждане на първата ревизия, а именно- 22.12.2020 г., а не както твърди жалбоподателят 11.12.2020 г. /датата на издаване на първоначалната ЗВР/.

Предвид това, следва да се приеме, че към датата на връчване на първата ЗВР /22.12.2020 г./ 5 годишният давностен срок не е изтекъл и с това връчване давността се спира.

Съответно, първият РА е издаден на 24.08.2021 г., т.е. преди изтичане на едногодишния срок, предвиден в чл. 172, ал.1, т.1 ДОПК. С този РА обаче не се прекъсва давността, тъй като същият е отменен с Решение №1787/23.11.2021 г. на Дирекция ОДОП по аргумент на чл.172, ал.2 ДОПК, но спирането продължава за срока на обжалване /чл.172, ал.1, т.4 ДОПК/.

На 09.12.2021 г. е издадена процесната ЗВР, връчена на 03.01.2022 г. Всъщност със ЗВР за повторната ревизия се възобновява ревизионното производство, а не се поставя началото на нова ревизия. Т.е. с отмяната на първоначалния РА давността не е прекъсната, а с връчването на издадената ЗВР е налице основание за спиране на давността на още едно основание - чл. 171, ал. 1, т. 1 ДОПК. От това обаче следва, че срокът, в рамките на който е проведена първата ревизия /в случай, че е по- малък от една година/ следва да се прибави към част от срока на повторната ревизия, като спирането на давността по чл. 171, ал. 1, т. 1 ДОПК се преустановява от момента на изтичане на законоустановения едногодишен срок.

Във възражението на жалбоподателя не е взето предвид наличието на още едно самостоятелно основание за спиране на давността, което не е обвързано със срока, визиран в чл.172, ал.1, т.1 ДОПК и това е основанието по чл.172, ал.1, т.5 ДОПК- с налагането на обезпечителни мерки. В процесния случай, Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/ № С210022-023-0003495 е издадено на 17.12.2021 г., а първата първата обезпечителна мярка е наложена със запорно съобщение от 20.12.2021 г. От това следва, че давността се спира със ПНПОМ на основание чл.172, ал.1, т.5 ДОПК преди изтичане на едногодишния срок, считано от 22.12.2020 г. /датата на връчване на първата ЗВР/ на основание чл.172, ал.1, т.1 ДОПК. Освен това в ПНОПМ № С210022-023-0003495/17.12.2021 г. е посочено, че със същото се изменя основанието за налагане на предходните обезпечителни мерки по постановление на основание

чл.200 във вр. чл.195, ал.1-3 ДОПК с изх. №С210022-022-0087448 от 21.11.2021 г., с което е наложен заповор върху банковите сметки на лицето, т.е. във всеки момент органа е обезпечавал да не изтече давността. Съгласно чл. 121, ал.4 ДОПК когато в срок до 4 месеца от налагането на първата предварителна обезпечителна мярка не е издаден ревизионен акт, наложените обезпечителни мерки се смятат за прекратени, освен ако е направено искане за продължаването им пред административния съд по местонахождението на органа, наложил обезпечителната мярка, като искането може да бъде направено от публичния изпълнител или ревизираното лице. В случая, след служебна справка от съда се установи, че срока на наложените на П. С. обезпечителни мерки с Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С210022-023-0003495/17.12.2021 г. е продължен до приключване на ревизионното производство и издаване на акт по чл.119, ал.3 ДОПК с Определение № 3176/15.04.2022 г. постановено по адм.д.№3448/2022 г. на АССГ, Първо отделение, 47 с-в.

Оспорваният в настоящото производство Ревизионен акт №Р-22002221006976-091-001 е издаден на 11.07.2022 г. и с него се счита прекъснатата давността /чл.172, ал.2 ДОПК/, а според ал.3 на чл.172 ДОПК от прекъсването на давността започва да тече нова давност.

С оглед изложеното, възражението на жалбоподателя за изтекла относителна давност по чл.171, ал.1 ДОПК е неоснователно, като за прецизност следва да се отбележи, че не е изтекла и общата погасителна давност по чл.171, ал.2 ДОПК. Още повече, че фактическият състав на отговорността на дружеството за задълженията за ДДС и на този на отговорността на управителя по чл. 19 от ДОПК е различен, както и различни са моментите на възникването им. Моментът на възникване на отговорността на управителя е датата на разпореждане с имуществото, а не моментът на възникване на несъбраните задължения за данъци и ЗОВ на дружеството, предвид което абсолютната погасителна давност не е изтекла. По същество, с разпоредбата на чл. 19 от ДОПК е създаден особен случай на лична имуществена отговорност на лицата, управляващи задължени за данъци или осигурителни вноски субекти- задължени лица по чл. 14, т. 1 и 2 от ДОПК. Предвидени са няколко хипотези, при които възниква тази отговорност.

Отговорността на физическото лице по чл. 19, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК е субсидиарна - възниква в случаите, когато задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски не могат да бъдат събрани от лицето по чл. 14, т. 1 и т. 2 от ДОПК.

Според разпоредбата на чл. 19, ал. 1 от ДОПК, който в качеството си на член на орган на управление, управител, прокурист, търговски представител, търговски пълномощник на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и 2, укрие факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител и вследствие от това не могат да бъдат събрани задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, отговаря за несъбраното

задължение. А ал. 2 предвижда, че който в качеството си на управител, член на орган на управление, прокурист, търговски представител, търговски пълномощник на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и 2, недобросъвестно извърши плащания в натура или в пари от имуществото на задълженото лице, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент, или отчужди имущество на задълженото лице безвъзмездно или по цени, значително по-ниски от пазарните, вследствие на което имуществото на задълженото лице е намаляло и по тази причина не са изплатени данъци или задължителни осигурителни вноски, отговаря за задължението до размера на извършените плащания, съответно до размера на намалението на имуществото.

Елементите на фактическия състав на нормата чл. 19, ал. 1 от ДОПК са два. Управителят, член на органа на управление, на задължено юридическо лице да е укрил факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител – законовите основания за обявяване на факти и обстоятелства пред органа по приходите или публичен изпълнител са две групи. Едната група са задължения за деклариране на определени обстоятелства, като сроковете и фактите, подлежащи на деклариране, са установени от закона. Другата група са тези факти и обстоятелства, които лицето следва да представи на органа по приходите, въз основа на негово искане за представяне на документи и писмени обяснения. В първия случай отговорността възниква при събдването на определените от закона условия – неподдаването в срок на декларация или подаването на непълна или невярна декларация, в която лицето е укрило определени факти и обстоятелства. Във втория случай следва да е налице редовно връчено на лицето искане за представяне на документи и писмени обяснения, по повод на което лицето е укрило в предоставената от него информация факти и обстоятелства.

Вторият елемент на фактическия състав е вследствие на укриването на факти и обстоятелства от управителя, член на управителния орган, прокурист, търговски представител, търговски пълномощник на задължено юридическо лице, да не могат да бъдат събрани задълженията за данъците или задължителните осигурителни вноски, т. е. укритите факти и обстоятелства следва да са от такъв порядък, че да препречат пътя на ефективното събиране на задълженията за данъци или задължителните осигурителни вноски, напр. лицето е укрило имущество, притежавано от управлявания от него задължен субект. Отговорността при укриване на факти и обстоятелства е до размера на несъбраното задължение (чл. 19, ал. 1 от ДОПК). Не са налице данни за укрити факти и обстоятелства, които по закон жалбоподателя в качеството му на управител е бил длъжен да обяви пред органите по приходите. Като инстанция по същество на спора, предмет на проверка в настоящия случай е наличието или липсата на предпоставките за ангажиране на отговорността по чл. 19, ал. 2 от ДОПК.

Отговорността на физическото лице по чл. 19, ал. 2 от ДОПК е субсидиарна - възниква в случаите, когато задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски не са платени от лицето по чл. 14, т. 1 и т. 2 от ДОПК. Според разпоредбата на чл. 19, ал. 2 от ДОПК в относимата ѝ редакция до 31.12.2015 г., управител, който недобросъвестно извърши плащания в натура или в пари от имуществото на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 или 2, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент, или отчужди имущество на задълженото лице безвъзмездно или по цени, значително по-ниски от пазарните, вследствие на което имуществото на задълженото лице е намаляло и по тази причина не са изплатени данъци или задължителни осигурителни вноски, отговаря за задължението до размера на извършените плащания, съответно до размера на намалението на имуществото.

Реализирането на отговорността по чл. 19, ал. 2 от ДОПК изисква наличието на следните кумулативни предпоставки: 1. Физическото лице, субект на отговорността да има качеството на управител или член на орган на управление на лице по чл. 14, т. 1 и т. 2 от ДОПК; 2. Активни действия от страна на субекта на отговорността, които обхващат две отделни хипотези: а/ плащания в натура или в пари от имуществото на задължено юридическо лице, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент или б/ отчуждаване на имущество на задълженото лице безвъзмездно или по цени, значително по-ниски от пазарните; 3. Вследствие на извършеното плащане или отчуждаване имуществото на задълженото по чл. 14, т. 1 и т. 2 от ДОПК лице е намаляло; 4. Плащането да е извършено недобросъвестно; 5. Неизплащане/непогасяване на задълженията на по чл. 14, т. 1 и т. 2 от ДОПК за данъци и задължителни осигурителни вноски; 6. Причинно-следствена връзка между поведението на субекта и неизплащането/непогасяването на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски от лицето по чл. 14, т. 1 и т. 2 от ДОПК, т. е. в резултат, вследствие на поведението - недобросъвестното плащане от страна на управител или член на управителен орган на лице по чл. 14, т. 1 и т. 2 от ДОПК, не са платени дължими данъци или ЗОВ.

Отговорността на управляващия е лимитирана - до размера на извършените плащания, съответно до размера на намалението на имущество. Посочените материалноправни условия следва да са налице кумулативно - при отсъствието на което и да е от тях, нормата на чл. 19, ал. 2 от ДОПК е неприложима.

Разпоредбата на чл. 19, ал. 2 от ДОПК изисква каузална връзка между поведението на управителя в случая и неплащането на данъчните задължения на представляваното дружество, т. е. посоченото поведение на управителя следва да е единствената причина за обсъжданото неплащане на публичните вземания.

Тази отговорност не покрива всички възникнали публични задължения, а следва да се ограничи само до тези, които в резултат на действията на третото лице не са

обективно погасени. Наличието на тази предпоставка изисква установяването от обективна страна на задължения, които са изискуеми и не са платени и това да е в резултат на някое от действията на трети лица, посочени в чл. 19, ал. 2 от ДОПК, а от субективна страна, извършените действия от третото лице да са насочени към такива правни последици и да целят тяхното настъпване. Именно тогава ще следва третото лице да понесе отговорността за тези задължения, които в резултат на неговите действия не са погасени, която отговорност се реализира по реда на чл. 108 и сл., вр. с чл. 21, ал. 1 от ДОПК.

Само при доказан фактически състав, включващ посочените елементи, физическото лице отговаря за неплатеното задължение за данъци и осигурителни вноски на юридическо лице, явяващо се задължено лице по чл. 14, т. 1 и т. 2 от ДОПК.

В тежестта на установяване на всички елементи от фактическия състав на разпоредбата е на органа по приходите, който следва да докаже същите, съгласно изискванията на чл. 170, ал. 1 от АПК, във вр. с § 2 от ДР на ДОПК.

Първо, безспорно се установява по делото, че за периода от м.12.2014 г. до м.11.2015 г. П. С. е едноличен собственик и управител на „ТАНГРА 11“ ЕООД, с което е изпълнено първото условие от фактическия състав. Съгласно Договор за продажба дружествените си дялове от 12.11.2015 г., П. С. продава дружествените си дялове на Р. Л. Н..

Относно втория елемент от фактическия състав на чл. 19, ал. 2 от ДОПК, а именно отговорният субект да е отчуждил имущество на лицето по чл. 14, т. 1 и т. 2 от ДОПК, посредством извършени плащания в натура или в пари е установено, че жалбоподателят регулярно е теглили суми от банковата сметка на дружеството, общо в размер на 359 010 лв.

Въпреки, че жалбоподателят регулярно е теглил средства от банковата сметка на управляваното от него юридическо лице, не е разпоредил плащания на задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски. Предвид обстоятелството, че тези задължения произтичат от подадени от дружеството справки-декларации по ЗДДС и декларации обр. 1 и 6, следва извода, че на жалбоподателя, като управител на „ТАНГРА 11“ ЕООД му е било известно наличието на декларираните от дружеството данъчни и осигурителни задължения. Независимо от това е предприел действия по изтегляне на пари от банковата сметка на дружеството, с което е намалил имуществото на юридическото лице.

С. не оспорва обстоятелството, че е теглил в брой суми, като в обясненията си твърди, че изтеглените средства са разходвани основно за заплащане на трудови възнаграждения на назначените служители, както и за други разходи, свързани с дейността на дружеството.

Противно на това твърдение, съдът установи, че по делото не е налице документална обосновааност по отношение на разходвани от дружеството суми за

дейността на предприятието и в частност за изплащането на трудови възнаграждения на служители, още малко са налице преки доказателства, че изтеглените чрез АТМ и в брой суми от управителя от банковите сметки на дружеството, са платени именно за заплати на персонала, както твърди

Следователно, налице е и следващия елемент от фактическия състав на чл. 19, ал. 2 от ДОПК, а именно недобросъвестно препятстване от страна на жалбоподателя за събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски. В продължение на дълъг период от време ревизирианият субект не е предприел действия за погасяване на непрекъснато нарастващите публични задължения на дружеството, а вместо това всеки следващ период е теглил от банковите му сметки все по- големи суми. Въпреки, че дружеството е разполагало с налични парични средства за погасяване на дължимите данъци и задължителни осигурителни вноски, управителят не е насочвал тези средства за плащане към бюджета, а регулярно и системно ги е теглил. Следва да се има предвид, че добросъвестното управление на дейността на търговеца предполага целенасочени действия по упражняване на правата му, включително събиране на вземанията, и изпълнение на задълженията, в т. ч. погасяване на изискуемите публични такива. В настоящия случай системното невнасяне на публичните задължения на дружеството свидетелства за недобросъвестно поведение от страна на управителя.

Тези изводи не се променят и от Допуснатата в настоящото производство ССЧЕ. На изрично формулираните въпроси в допълнителната експертиза: 1. Какъв е размерът на сумите, които са изтеглени от името на жалбоподателя П. С., видно от банковите извлечения? 2. Какъв е размерът на сумите теглени от другите лица, от АТМ устройства и какъв е общият размер?, вещото лице е дало и съответните отговори, а именно: изтеглените от П. С. суми от банковата сметка на Т. 11 ЕООД са в размер на 70910 лева, като вещото лице е онагледило тегленията в табличен вид по месеци за периода 12.2014 до 11.2015г. Другото лице вписано в основание като получил сума при теглене е Л. Р. А. и сумите изтеглени от него са в общ размер на 17350 лева, разбити по месеци също в табличен вид. Общо изтеглените суми за целия период 12.2014 г. до 11.2015 г. са в размер на 363610 лева. В тази връзка, още при изслушване на ССЧЕ в съдебно заседание от 22.01.2025 г. вещото пояснява, че парите, които са теглени от другите двама, са много незначителни като размер на фона на това, което е теглено от жалбоподателя от една страна. От друга страна, банковите сметки когато се тегли на АТМ и не се вижда кой е теглил парите, трябва да се търси кой е картодържателят. И това е резонно, тъй като действително е ирелевантно кое лице физически е осъществявало операцията по изтегляне на дадена сума от АТМ, при липса на данни банковата карта да е била открадната и друго лице да се е разпореждало в свой личен интерес с изтеглената сума, поради което следва да се приеме, че финансовите средствата са за притежателя на картата. Не са ангажирани от страна на жалбоподателя доказателства, установяващи

разходването на средствата на дружеството, с които жалбоподателят се е разпореждал.

В заключение обоснован и законосъобразен е изводът на ревизиращите органи, че са налице всички предпоставки за ангажиране на отговорността на оспорвания за процесните задължения на дружеството, доколкото и именно вследствие на извършените от него действия, имуществото на задълженото дружество е намаляло и поради това не са изплатени задълженията на дружеството за данъци и осигурителни вноски. Установява се наличието на изискуемата уникална каузална връзка между поведението на управителя на "ТАНГРА 11" ЕООД и непогасяването на изискуемите и ликвидни задължения на дружеството.

Относно задължението за лихви.

Лихвите са дължими и попадат в обхвата на солидарната отговорност по чл. 19 от ДОПК, предвид Тълкувателно решение № 5 от 29.03.2021 г. по тълкувателно дело №7/2019г. на Общото събрание на колегиите на Върховния административен съд т.е. отговорността на третото задължено лице включва и установеното задължение за лихви на главния длъжник.

Жалбата срещу процесния РА като неоснователна следва да се отхвърли.

При този изход на спора, в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. На ответника се дължат претендираните разноски за юрисконсултско възнаграждение пред Върховния административен съд и пред настоящата инстанция в размер на по 8 879.60 лева за всяка инстанция, на основание чл.8, ал.1, вр. чл.7, ал.2, т.5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (загл. изм. – ДВ, бр. 14 от 2025 г.). При предходното разглеждане на делото в АССГ не са претендирани разноски от ответника, поради което такива не се и дължат.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 160 от ДОПК, Административен съд София град, III отделение, 73-и състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. С. С. срещу Ревизионен акт №Р-22002221006976-091-001/11.07.2022 г., издаден от И. М. Р. на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и Ц. К. Х. на длъжност главен инспектор по приходите– ръководител на ревизията, потвърден с решение №1590/05.10.2022 г. от Директор дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП-С., с който на П. С. С. е ангажирана отговорност по чл. 19 от ДОПК, в качеството на управител на „ТАНГРА 11“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], за задължения на дружеството общо в размер на 243 494.90 лв., в т.ч. главница в размер на 142 150,84 лв. и лихви в размер на 101 344.06 лв., представляващи: декларирани, но невнесени задължения за данък върху добавената стойност в размер на 23 596,35 лв. и съответните лихви в размер на 16 727,14 лв., за данъчни

периоди от м.12.2014 г. до м.11.2015 г., задължения за вноски за здравно осигуряване– за осигурители по Закона за здравното осигуряване в размер на 33 669,48 лв. и съответните лихви в размер на 23 968,90 лв. за периодите от м.12.2014 г. до м.11.2015 г., задължения за осигурителни вноски по Кодекса за социално осигуряване за държавно обществено осигуряване - за осигурители в размер на 79 324,46 лв. и съответните лихви в размер на 56 691,67 лв. за периодите от м.12.2014 г. до м.11.2015 г., и задължения за осигурителни вноски за универсален фонд - за осигурители в размер на 5560,55 лв. и лихви в размер на 3956,35 лв. за периодите от м.12.2014 г. до м.11.2015 г.

ОСЪЖДА П. С. С., ЕГН- [ЕГН] да заплати на Национална агенция за приходите направените по делото разноски в общ размер на 17 759.20 лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14- дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: